

РЕШЕНИЕ

№ 4803

гр. София, 08.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 15.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **577** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Производството е образувано на основание Определение № 679/16.01.2020 г., постановено по административно дело № 412/2020 г. на Върховен административен съд /ВАС/, с което жалбите на В. Т. Б. против Заповед № ЧР-03-122/22.11.2019 г. и Заповед № ЧР-03-121/22.11.2019 г. на Министъра на правосъдието са изпратени по подсъдност на АССГ.

От административната преписка се установява, че със Заповед № ЧР-03-121/22.11.2019 г., издадена от Министъра на правосъдието е образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя, а със Заповед № ЧР-03-122/22.11.2019 г. на Министъра на правосъдието, жалбоподателят е временно отстранен от заеманата от него длъжност във връзка с образуваното срещу него дисциплинарно производство на основание чл. 214, ал. 1, т. 1 и чл. 215, ал. 1 от ЗМВР.

С влязло в сила Определение №2200 от 16.03.2020г. производството по делото по отношение на Заповед № ЧР-03-121/22.11.2019 г., с която е образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя, е прекратено, поради недопустимост на жалбата.

В жалбата се сочи, че Заповед № ЧР-03-122/22.11.2019 г. на Министъра на правосъдието, с която Б. е временно отстранен от заеманата от него длъжност, не е мотивирана. Навеждат се доводи за недоказаност на вмененото дисциплинарно нарушение. Соци се, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, тъй като в същия не е посочено пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване. Претендира се неговата отмяна.

В съдебно заседание, жалбоподателят В. Т. Б., чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата. Соци допълнително доводи за нищожност на процесната заповед, поради некомпетентност на административния орган. Претендира присъждане на сторените разноски.

Ответникът – Министърът на правосъдието, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага подробни съображения в писмено становище. Отправя искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид изложените доводи и съобрази приложените писмени доказателства, намира за установено следното:

По делото не се спори, че към момента на издаване на оспорения административен акт, жалбоподателят е заемал длъжността инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в затвора в [населено място] I-ва категория.

Видно от приложената по делото Заповед № ЧР-03-121/22.11.2019 г., издадена от Министъра на правосъдието, срещу Б. е образувано дисциплинарно производство за извършени тежки нарушения на служебната дисциплина, за които на основание чл. 203, ал. 1, т. 6, т. 7, т. 8 и т. 13 от ЗМВР е предвидено налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“. В мотивите на същата се сочи, че по предварителни данни, отразени в докладна записка с вх. № 10895/20.11.2019 г. по описа на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ от началник на сектор „Вътрешна сигурност“ в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, Б. е подстрекавал лишени от свобода към масови неподчинения и недоволство от работата на началника на сектор „Надзорно - охранителна дейност“ в затвора и от дейността на надзорно-охранителния състав. Твърди се, че са налице данни за корупционни практики на служителя -искане на парични суми от лишени от свобода, за да извърши действия по служба, а именно - да бъдат назначени на съответна работа или да бъдат преместени в други групи, които не му се следват.

С оспорената Заповед № ЧР-03-122/22.11.2019 г. на Министъра на правосъдието, Б. е временно отстранен от заеманата от него длъжност, на основание чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР, до приключване на дисциплинарното производство, поради това, че служебното му положение ще затрудни разкриване на обективната истина. Със същата е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личен знак и служебното оръжие.

Видно от приложената по делото Заповед № ЧР-05-45/20.02..2020 г. на Министъра на

правосъдието на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение. Същата е оспорена по съдебен ред, като е образувано адм.д.3399/2020г. пред АССГ.

Предвид установеното от фактическа страна и при извършената проверка за законосъобразност на административния акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата против оспорената заповед е допустима, подадена от страна, имаща правен интерес, в законоустановения срок по чл.140, ал.1 от АПК, пред надлежен съд. Разгледана по същество е неоснователна.

На основание чл. 19, ал.2 от ЗИНЗС, за държавните служители по ал. 1, т. 1 се прилагат разпоредбите относно държавната служба в Закона за Министерството на вътрешните работи, доколкото в този закон не е предвидено друго. Ето защо и съобразно разпоредбите на чл. 214, ал.1, т.1 от ЗМВР, чл.13, ал.2, т.4 и чл.19, ал.2 от ЗИНЗС, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Не са налице и други тежки пороци във формата, процедурата по издаването на заповедта или съответствието със закона.

Предвид изложеното, липсва основание за обявяване на нейната нищожност

В ЗМВР липсват специални изисквания към формата на заповедта, поради което е приложим чл. 59, ал. 2 от АПК. Оспореният акт е мотивиран с наличие на образувано дисциплинарно производство срещу жалбоподателя за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, за което се предвижда наказание "уволнение" и възможността служебното му положение да затрудни разкриването на обективната истина. Съдът намира, че тези мотиви, макар и лаконични, дават възможност на жалбоподателя да установи въз основа на какви факти е издаден административния акт, поради което защитата му не е била осуетена. Заповедта, с която е образувано дисциплинарното производство е цитирана с номер, издател, правни основания. Същата е връчена незабавно, поради което жалбоподателят е разполагал с възможността своевременно да узнае мотивите за издаване на оспорения административен акт. Посочени са правните основания за издаване на оспорената заповед - чл.214, ал.1, т.1 и чл.215, ал.1 от ЗМВР, вр. чл. 10 ал.2 т.5 от ЗИНЗС. В същата се съдържат - наименованието на органа - издател, наименование на акта и адресат, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с посочване на длъжността му. Спазени са изискванията за форма предвидени с чл.59, ал.2, т. 1, 2, 3, 4, 5 и 8 от АПК. Разноски в случая не са направени, поради което липсва разпореждане относно такива.

Действително, в заповедта не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, каквото изискване въвежда чл.59, ал.2 т.7 от АПК. Съдът намира, че горното не обуславя незаконосъобразността ѝ, поради това, че съобразно чл.140, ал.1 от АПК срокът за обжалване в такъв случай се удължава на два месеца. Указанието относно срока и органа, пред който може да се обжалва един административен акт, не е част от

изявлението, с което се създават права или задължение за адресата. Правото на оспорване на административни актове и органа, пред който това може да се извърши са законоустановени с чл. чл.81, чл.133, чл.145, чл.149 и чл.140, ал.1 от АПК, поради което непосочването им не води до тяхната незаконосъобразност. В настоящото производство жалбоподателят е имал възможност да се запознае с представената административна преписка и да допълни доводите си за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Поради това, дори и да се приеме, че административният орган не е представил същата в цялост при връчване на заповедта, с това не е допуснато съществено процесуално нарушение. Още повече, че правото на жалба е надлежно упражнено.

Съдът намира, че оспорената заповед е постановена при спазване на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР, държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 от ЗМВР и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство.

В хода на настоящото производство е безспорно установено, че срещу жалбоподателя е образувано дисциплинарно производство поради постъпили предварителни данни, отразени в докладна записка с вх. № 10895/20.11.2019 г. по описа на ГД„ИН“ от началник на сектор „Вътрешна сигурност“ в ГД„ИН“, че инсп. Б. е искал парични суми от лишени от свобода, за да ги „уреди“ на работа, както и че неколккратно предлагал такива, с множество нарушения на дисциплинарните правила за назначаване на работа, което довело до конфликти с други служители про Затвора [населено място]. Освен това са установи данни за нерегламентирани интереси и контакти с лишени от свобода, за които жалбоподателят не отговоря. Прието, че горното поведение е несъвместимо с етичните правила на поведение, представлява злоупотреба със служебно положение, с цел лична облага.

Деянията са квалифицирани като тежки дисциплинарни нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл.203, ал.1 т.6,7,8 и 13 от ЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание "уволнение".

Предвид изложените в докладната записка факти, послужили като основание за образуване на дисциплинаралното производство, респективно –за издаване на оспорената заповед, съдът намира за безспорно, че служебното положение на жалбоподателя, който изпълнява длъжността инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в затвора в [населено място], може да осуети разкриване на обективната истина. В случай, че същият бе останал на работа, би имал контакт с лицата, в чиято полза /или срещу които/ са извършвани забранените действия. Повечето от тях са в пряка служебна зависимост от него, доколкото същият съобразно длъжностната си характеристика/л.21/ извършва анализ и оценка на правонарушителите, пряко организира битовото им настаняване, социалната им адаптация, придвижва кореспонденцията им, изготвя становища за помилване, за

наказания, за прекъсване на наказанията и посредници при комуникацията им с администрацията на затвора и надзорно-охранителния състав.

В производството по временно отстраняване от длъжност следва да се съблюдава наличието на следните факти: образувано производство по чл.207 и възможност служебното положение на държавния служител да затрудни разкриване на обективната истина. С оглед редакцията, използвана от законодателя- "служебното му положение би затруднило обективната истина" следва, че е достатъчно да има предположение за това. Предвид спецификата на евентуалните нарушения и начина на установяване- предимно със свидетелски показания на лишени от свобода, съдът намира, че правилно административният орган е приел, че служебното положение на жалбоподателя може да затрудни разкриването на обективната истина.

Както бе посочено по-горе, след издаване на оспорената заповед е последвало издаване на такава, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта. В производството по оспорване на последната заповед, а не в настоящото, с оглед нормата на чл.214, ал.1, т.1 от ЗМВР, ще се установява извършването на дисциплинарно нарушение.

Ето защо, съдът намира, че не следва да обсъжда доводите за недоказаност на вменените противоправни деяния, както и достоверността на събраните в хода на другото производство гласни доказателствени средства.

На основание чл.215, ал.1 от ЗМВР, при отстраняване от длъжност при условията на чл. 214, ал. 1, т. 1 и ал. 2 органът по чл. 207, ал. 1 разпорежда изземване на служебната карта, личния знак и служебното оръжие. В съответствие с посочената норма е разпоредено от жалбоподателя да се изземат служебна карта, личния знак и служебното оръжие.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона, при спазване принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. Целта е да се осигури обективно провеждане на дисциплинарното производство, поради което приложената мярка не засяга правата на лицето в по-голяма степен от необходимото за осигуряване на законосъобразно приключване на дисциплинарното производство. В тази връзка съдът съобрази и че нормата на чл. 214, ал.5 от ЗМВР, предвижда, че когато дисциплинарното производство по ал. 1, т. 1 и ал. 2 бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание "уволнение", той се възстановява на заеманата длъжност и му се изплаща възнаграждението за времето на отстраняване. Предоставена е възможност да се обезщети неблагоприятното положение, в което е бил поставен жалбоподателя при наличие на предвидените предпоставки в чл.214, ал.5 от ЗМВР.

Ето защо, съдът намира, че с издаване на оспорената заповед не са нарушени права и интереси на жалбоподателя, които да са по-големи от най-необходимото за целта, за която е издаден административния акт. В този смисъл е съдебната практика: решения по адм. дела №№ 4876/2016 г., № 98/2018 г., 14166/2016 г. на ВАС.

Предвид изложеното, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, материалния закон и в съответствие с целта на закона, поради което не са налице отменителни основания по чл. 146, т.1 - 5 от АПК. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и по аргумент на противното на чл.143, ал.1 от АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на сторени разноски е неоснователно. В тежест на последния следва да бъдат възложени разноските на ответника, представляващи юрисконсултско възнаграждение, съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ и фактическата и правна сложност на делото, а именно -100 (сто) лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Т. Б. , с адрес за призоваване: [населено място] [улица] ап.10, чрез адв. К. А., против Заповед № ЧР-03-122/22.11.2019 г. на Министъра на правосъдието, с която Б. е временно отстранен от заеманата от него длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личен знак и служебно оръжие, като неоснователна.

ОСЪЖДА В. Т. Б. да заплати на Министерство на правосъдието [населено място] [улица], сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение .

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: